

страна, птицитѣ пѣли таква нѣжни и весели пѣсни, каквито царицата била слушала само на сънъ. Но когато попитала, кжде е огнената гора, никой не можалъ да ѝ каже. Само единъ старецъ рекълъ:

— Огнената гора я знаятъ само джуджетата.

Младата царица се сѣтила за пръстенчето, що ѝ дало джужето. Извадила го и го погледнала. И изведнѣжъ, като изъ подъ земята, се явило джужето.

— Миличко, кжде е огнената гора?

— Чакай докато се мръкне, царице, и тогава погледни небето. Дето се червенѣе, тамъ е огнената гора. Но избери най-кжсия пѣтъ, за да стигнешъ, докато е тъмно. Защото въ зори огнената гора ще изчезне и ще се яви чакъ следъ петстотинъ години.

Мръкнало се. Погледнала царицата небето. На едно мѣсто свѣтлѣло като огънь. Тръгнала царицата. Но за тамъ водѣли три пѣтя. Кой е най-кжсиятъ? Царицата се сѣтила за орѣха, що ѝ дала катеричката. Извадила го тя и го погледнала. И веднага предъ нея подскочила катеричката.

— Катеричке, кой е най-кжсиятъ пѣтъ до огнената гора?

Подскочила катеричката и тръгнала по единия пѣтъ.

— Този е! — извикала отъ радость царицата и тръгнала по пѣтя, на кждето се изгубила катеричката. Преди още да се съмне, тя стигнала до огнената гора. Цѣлото небе се червенѣло отъ буйнитѣ пламъци. Всички дървета горѣли и не изгаряли. Стоела царицата смаяна и гледала. Какъ може да се влѣзе всрѣдъ тия пламъци? Две стѣпки да пристѣпи и ще изгори!

Докато гледала, изъ подъ земята се чулъ гласътъ:

— Нѣма какво да мислишъ. Ако си тръгнала да спасявашъ мжжа си, трѣбва веднага да влѣзешъ, защото скоро ще се съмне и огнената гора ще изчезне. Но ако влѣзешъ, ще изгоришъ. Затова по-добре иди си! Никой още не е влизалъ тукъ!

Но царицата си не отишла. Нима да остави любимия си мжжъ, когото толкова време е търсила? По-добре и тя да умре, ако не може да го спаси! И тя затворила очи, па стѣпила въ пламъцитѣ. Стѣпка по стѣпка вървѣла тя, а все още не усѣщала да я парятъ пламъцитѣ. Очудена, царицата отворила очи и извикала отъ радость. Предъ нея пламъцитѣ се били раздѣлили и се открила тѣсна, но свободна пѣтека. Затичала се тя по пѣтеката. Стигнала до една голѣма хралупа. Спрѣла се и онѣмѣла отъ радость: въ хралупата, на единъ голѣмъ зеленъ листъ, блѣстѣло като слънце златното сърдце. Впуснала се тя и рекла да до вдигне, но то не се помръднало. Въ сжщото време се чулъ подземниятъ гласъ:

— Златното сърдце ще можешъ да вземешъ, само ако обещаешъ, че щомъ спасишъ мжжа си, ще се върнешъ и ще дадешъ своето сърдце вмѣсто златното. Съгласна ли си?

— Съгласна съмъ! — отговорила съ пребледнѣли устни царкинята.

И тя посегнала пакъ къмъ сърдцето, което блѣстѣло като слънце. Тя го взела и го притиснала до гърдитѣ си. Тръгнала да търси вѣковния джбъ. Било още тъмно, но златното сърдце ѝ освѣтявало пѣтя. Скоро тя чула страшно бучение и видѣла джба. До него стоелъ изправенъ, прикованъ отъ непозната сила, младиятъ царъ. Колкото и да се мжчелъ той да се освободи, не можелъ. Извикала му младата царица, да се обади, че иде, но вѣтърътъ тѣй силно бучелъ, че той нищо не чулъ. Тогава тя пропѣзѣла по земята — да не я отнесе вѣтърътъ — и оставила златното сърдце предъ краката на мжжа си. Изведнѣжъ свѣтнало, утихналъ вѣтърътъ. Младиятъ царъ билъ освободенъ отъ непознатата сила. Хвърлилъ се той, пригърналъ жена си и заплакалъ отъ радость. А когато пакъ погледнали къмъ златното сърдце, на мѣстото му прѣхтѣлъ единъ бѣлъ крилатъ конь съ златна грива. Качили се отгоре му и полетѣли. Но вмѣсто къмъ двореца имъ, хвъркатииятъ конь ги завелъ предъ хра-